

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/100/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214269
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5712214269.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 9C/193/2012-125 zo dňa 11. februára 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 9C/193/2012-125 zo dňa 11.02.2015 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 27.09.2012 domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 5.162,13 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.032,43 eur, ktoré mu boli spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin ako súdu exekučného.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/5132/2010 súd zistil, že súdny exekútor dňa 21.10.2010 podal na Okresnom súde Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 13262/10 proti povinnej I. S., pre vymoženú sumu 1.310,49 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu, rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 04761/10 zo dňa 10.06.2010. Okresný súd uznesením sp. zn. 17Er/5132/2010 zo dňa 21.10.2010, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre nevykonateľnosť exekučného titulu.

Citujúc príslušné zákonné ustanovenia súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.) zisťoval existenciu podmienok zakladajúcich objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody.

V súvislosti so žalobcom namietaným nedodržaním zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd s poukazom na ust. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku mal zato, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Nemožno preto konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie,

keď súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zároveň zamietol v deň doručenia žiadosti o udelenie poverenia.

Pokiaľ ide o žalobcom namietaný nesprávny úradný postup spočívajúci v prieskume exekučného titulu, súd konštatoval, že žalobca žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Exekučný súd musí vzhľadom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľa v Občianskom zákonníku a zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd vykonal prieskum v zmysle § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. a zistil, že exekúciu nemožno z uvedených dôvodov vykonať.

Majúc za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie konal riadne, v súlade s Exekučným poriadkom, súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Vzhľadom na zistený skutkový stav súd zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom vo veci stanovenia majetkovej škody, rovnako zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom k výške škody.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu trov konania podľa § 151 ods. 2 O. s. p. nepriznal (napriek ich priznaniu pri vyhlásení rozsudku), keďže žalovaný trovy konania v zákonom stanovenej lehote nevyčísliť.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k chybám uvedeným v ust. § 221, § 205 ods. 2 písm. c/, f/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Namietal postup súdu, ktorý podľa § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody pre tento postup. Uvedeným postupom mu okresný súd odňal právo na konanie pred súdom.

Uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného.

Ďalej uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, proti ktorému rozhodnutiu podáva odvolanie. V čase podania odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby teda nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, z ktorého dôvodu je meritórne rozhodnutie predčasné.

Okresný súd sa podľa neho aj nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Okresný súd, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol.

Žalobca ďalej tvrdil, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Namietal tiež, že súd nepostupoval podľa § 153b O. s. p.

Uviedol, že ako dôkaz o vzniku škody predložil Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v určenej výške. Ak okresný súd konštatuje, že nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K návrhu na prerušenie konania v závere odvolania žalobca uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práv žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p., § 156 ods. 3 O. s. p.), podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k chybám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vychádzajúc z uvedeného odvolacie námietky žalobcu nepovažuje odvolací súd za dôvodné, keď nie všetky odvolacie námietky sa zároveň dotýkajú výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca v odvolaní poukazuje, mimo iného, na rozhodnutia a skutočnosti, ktoré v súdnej veci vôbec nenastali (napr. podanie návrhu na prerušenie konania s predložením ústavnej sťažnosti, zamietnutie návrhu na prerušenie konania a p.).

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou neustrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Žalobca síce na výzvu súdu v podaní doručenom súdu dňa 18.01.2013 (č. I. 20 spisu) uviedol, že vzniesol generálnu námietku zaujatosti, v odvolaní proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za námietku zaujatosti však uviedol, že námietku zaujatosti nepodal, len uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania. Tvrdené okolnosti neoznámil súdu v rámci odôvodnenia námietky zaujatosti, ale očakával postup podľa § 15 O. s. p. Nakoľko pôvodná zákonná sudkyňa JUDr. Ilgová nezistila dôvod, pre ktorý by mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci, predložila spis na rozhodnutie nadriadenému súdu. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, uznesením č. k. 5NcC/41/2014-80 zo dňa 30.04.2014 JUDr. Máriu Ilgovú z prejednávania a rozhodovania danej veci nevylúčil. Po odchode zákonnej sudkyne bola vec následne v súlade s rozvrhom práce pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Miriam Štillovej, vo vzťahu ku ktorej žalobca osobitnú námietku zaujatosti nevzniesol. Sudkyňa JUDr. Štillová v reakcii na oznámenie skutočností podľa § 15 ods. 1 O. s. p. uviedla, že vo veci sa necíti byť zaujatá ani pre pomer k účastníkom konania alebo ich zástupcom, ani pre pomer k veci. Nakoľko zákonná sudkyňa sa vo veci necítila byť zaujatá a žalobca námietku zaujatosti voči uvedenej sudkyňi nevzniesol, pričom o jeho predchádzajúcej námietke zaujatosti bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5NcC/41/2014-80 zo dňa 30.04.2014, doručeným splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 28.11.2014, nebol dôvod predložiť vec nadriadenému súdu podľa § 16 O. s. p. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že hoci žalobca je zastúpený právnym zástupcom, opakovane si vo svojich podaniach rozporuje, keď raz tvrdí, že vzniesol námietku zaujatosti, inde tvrdí, že námietku zaujatosti nevzniesol. Pri komplexnom posúdení podaní žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že po zmene zákonného sudcu a rozhodnutí nadriadeného súdu č. k. 5NcC/41/2014-80 zo dňa 30.04.2014 žalobca námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyňi JUDr. Miriam Štillovej nevzniesol.

Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa však môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to napokon urobil žalobca i v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, či sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by v prípade, ak by dospel k záveru, že sudca bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci, bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

K námietke nestranného a nezaujatého sudcu odvolací súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z ústavnej zásady, že nikto nesmie

byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezáujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala žalobcovi vzniknúť postupom Okresného súdu Martin, na ktorom vykonáva zákonná sudkyňa funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je, vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06.02.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Ďalšiu námietku žalobcu, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd rovnako ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd nariadil na pojednanie veci pojednávajúce na deň 11.02.2015. Právny zástupca prevzal predvolanie na pojednávajúce dňa 14.01.2015 (č. l. 106 pv spisu), napriek tomu sa na pojednávajúce nedostavil, rovnako ani žalobca. I keď právny zástupca žalobcu dňa 09.02.2015 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávajúce a požiadaval o jeho zrušenie, dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávajúce v zmysle ust. § 101 ods. 2, § 119 ods. 1 až 3 O. s. p., keď žiadosť o odročenie pojednávajúce nebola súdu doručená ani v dostatočnom predstihu. Napriek tomu súd právnenému zástupcovi žalobcu oznámil, že jeho žiadosti o odročenie pojednávajúce nevyhovuje, zdôrazniac, že žalobca výslovne vo svojich podaniach uviedol, že nepodáva námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi podľa § 15a ods. 1 O. s. p. a zákonná sudkyňa sa necíti byť vo veci zaujatá. Boli teda splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávajúce dňa 11.02.2015 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávajúce nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčast'ou na pojednávajúce si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na

poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom.

K tvrdeniu žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že aj keby nedoručenie vyjadrenia žalovaného k návrhu bolo vadou konania v zmysle ust. § 114 ods. 2 O. s. p., nejde o vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že vyjadrenie žalovaného v tejto konkrétnej veci nebolo súdu doručené. Dňa 04.07.2013 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného vo veci sp. zn. 9C/189/2012 (č. l. 24) s tým, že ide o vyjadrenie k žalobným návrhom zo dňa 17.09.2012 a 21.09.2012, teda hromadné vyjadrenie vo viacerých obdobných veciach tých istých účastníkov konania. Vzhľadom na uvedené má súd zato, že nebolo potrebné vyjadrenie žalovaného doručovať v každej veci osobitne. V prípade dostavenia sa na pojednávanie by zároveň žalobca bol v rámci pojednávania oboznámený aj s predmetným vyjadrením žalovaného, ktoré je totožné ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov, založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia žalovaného č. l. 86, 115 spisu). Vzhľadom na uvedené skutočnosti má súd za to, že námietka žalobcu o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti reagovať naň nie je dôvodná.

Pokiaľ žalobca v odvolaní vytýkal, že okresný súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., odvolací súd zároveň poukazuje na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdený žalobcom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Pokiaľ žalobca uviedol, že okresný súd sa neoboznámil s predloženou ústavnou sťažnosťou a vo veci samej rozhodol bez toho, aby bolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, ktorý súd zamietol, uvedené tvrdenie nie je pravdivé. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca návrh na prerušenie konania v danej veci vôbec podal, rovnako nebola súdu predložená ani ústavná sťažnosť, ktorá by mala súvis s danou vecou.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, podrobne uviedol skutkové závery a svoje právne úvahy vo vzťahu k prejednávanej veci, keď zároveň podrobne vysvetlil, na základe akých skutočností nemal preukázané splnenie predpokladov zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., najmä nesprávny úradný postup.

Odvolací súd sa so záverom súdu prvého stupňa o nenaplnení podmienok zákona č. 514/2003 Z. z. pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v celom rozsahu stotožňuje, keď žalobca nepreukázal, že by v exekučnom konaní došlo postupom exekučného súdu k zbytočným prietahom, či nedodržaniu zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie.

Pokiaľ ide o skutkové tvrdenie žalobcu, že exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, odvolací súd poukazuje na to, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté v ten istý deň ako bola žiadosť exekučnému súdu doručená, keď ako správne súd prvého stupňa konštatoval, z ust. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku

zároveň nevyplýva, že by lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Súd prvého stupňa sa zároveň v napadnutom rozsudku vysporiadal aj s tvrdením žalobcu o nesprávnosti úradného postupu spočívajúceho vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok majúc za to, že súd nebol oprávnený opätovne preskúmať exekučný titul. Odvolací súd sa v tomto smere v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku s poukazom na to, že súd bol v exekučnom konaní zo zákona povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. účinného do 31.12.2014 (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011).

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou, ktorými sa okresný súd v napadnutom rozhodnutí ani nezaoberal. Námietky žalobcu v súvislosti s majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom preto v danom prípade ani nekorešpondujú s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním žiadneho z účastníkov, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.